

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ELNÖKE

Dr. SÓLYOM LÁSZLÓ ÚR

Kezéhez

BUDAPEST

Szent György Tér

Dr. Ing. KOVÁCS LAJOS

Auf der Gathe 8

D-45259 ESSEN

B.R.D.

Igen Tisztelt Köztársasági Elnök Úr,

Excellenciás Uram!

Nehezen szántam rá magam arra, hogy levélben forduljak Önhöz, azonban hogy azt most még is megteszem, annak nyomós oka van.

Az egyik a magyar vízmérnöki munka Ön által történő méltatlan megítélése - a másik pedig a kíváncsiságom, amennyiben szeretném, ha világossá tenné számomra, mi készíteti (készítette) Önt arra, hogy személyes, érzelmi momentumait a funkciója, az Országot és Nemzetet képviselő köztársasági elnök tiszte, hivatala fölé emelje és azoknak hivatalos fórumon is (nem magánemberként) hangot adjon?

Őszinte öröm töltött el, amikor az Ön személyére esett az ország választása. Úgy láttam, hogy a Mádl Ferenc köztársasági elnök úr képviselte nemzeti kultúrát, valamint humán és szakmai értékeinket egyaránt felmutató és az egész Nemzet javát szolgáló elnökségének Ön, személyében hasonló nagy-műveltségű, az Ország belső békéjére törekvő, a Nemzetnek és személyének a hazai és a nemzetközi politika körében egyaránt elismerést és megbecsülést szerző elnökként méltó folytatója lesz.

Ezt az elképzelésemet sajnos nagyon hamar, disszonáns hangként törte meg megválasztása után, a Duna Televízióban adott, első nyilatkozata. Az abban elhangzottak szerint Ön mindent elkövet majd, - hivatalánál fogva is és meggyőződésének megfelelően - hogy a Duna magyarországi vízlépcsője ne épülhessen meg. Ez a kijelentése nagyon meglepett, különösen a köztársasági elnök részéről, akinek az ország egyre jobb megítélését céljává kitűző koncepciójában a "Duna-ügy" nem kaphatott volna ilyen kiemelt szerepet és helyet. Ez az Ön szenvedély-fűtötte "igérettétel"-e azonban bennem azt a benyomást keltette, hogy Ön egy meglehetősen elvakult, kis csoport, egy bizonyos "klientúra" foglya, amely elvárta Öntől ezt a hivatalos "kinyilatkoztatás"-t, vagy még inkább "hűség-eskü"-t

A dolgok fölött azonban hamar napirendre tértem, mert úgy gondoltam, hogy kezdetben mindenki hibázhat. Reméltem egyben azt is, hogy Dr. Sólyom László is ráébred arra, hogy új feladatkörében a gyermekeit egyformán szerető, jó apaként, az egyetemes magyarságot és annak érdekeit kell képviselnie, nem pedig egy - talán szívéhez közel álló - kisebb csoportét.

Sajnos az idő nem engem igazolt és Ön azóta se sokat változott ebben a vonatkozásban. Ezt támasztotta alá az Ön idei, újévi köszöntője is. Igen bántó volt az elhangzott anyag Nemzet fölé emelkedő és liberális szólamokból álló beszéde, amelyet még csak megerősíteni látszott a tény is, hogy még egy apró nemzetiszínű zászló se került az Ön munkaasztalára és a tény, hogy köszöntőjét nem is a magyarokhoz, a Nemzethez, hanem az "állampolgárok"-hoz címezte. Lehet, hogy ebben a "nagy globalizációban" már nem túl jó otthon hangoztatni azt, hogy "MAGYAR"? Itt, külföldön azonban, mi valamennyien jól tudjuk, hogy mit jelent, ha támaszkodhatunk a magyar nemzeti kultúránkra és történelmünkre.

Levelém megírásához az utolsó lökést a március 15.-i kitüntetések körüli "kutyakommédia" adta meg.

Dr. Mosonyi Emil, professzorom volt a Műegyetemen akkor, amikor Ön még (korából ítélve) talán általános iskolás lehetett. Dr. Mosonyi akkoriban a Műegyetem legfiatalabb professzora volt és az ötvenhatos ifjúság őt választotta be a Forradalmi Bizottságba. Neki e-miatt, nekem pedig osztályidegenné történt minősítemem miatt kellett elhagynom az egyetemet és később az Országot is. Dr. Mosonyi Emilt, a nemzetközileg elismert szakembert és egyetemi tanárt, világszintű kitüntetések birtokosát nem lehet csupán a Nagymaros-i vízlépcső kapcsán megítélni, annál is kevésbé, amiért azt ő nagy körültekintéssel és történelmi elődeink évszázados elképzeléseinek figyelembe vételével, a legjobb tudása és a Nemzet érdekeinek érvényesítésével koncipiálta.

Dr. Mosonyi a harmincas években valósította meg Békés Megye árvízi biztonságát máig is szolgáló, Hortobágy-Berettyó-árvízkaput, valamint a Körösök menti öntözést és hajózást egyaránt szolgáló, Békésszentandrás-i duzzasztót és hajózsilipet. Ezáltal vált lehetővé a gyakori aszályal sújtott értékes termőföldek öntözése, de ugyancsak ő volt, aki megvalósította a Tiszalök-i duzzasztót és a hozzá csatlakozó, Nagykúnsági öntözőrendszert, amely nélkül ma nem volna Debrecennek ivóvize és a Nagykún-

ságban nyaranta összerepedezne a föld az öntözés híjján.

Egyszóval, Dr. Mosonyi Emilt nem lehet egyedül a Duna-i vízlépcső ügye alapján megítélni, amelyet nem is a technikusok, hanem a politikusok és jogászok tettek a nemzetközi szerződés megszegése révén "ÜGY"-gyé és egyben az ország szégyenévé.

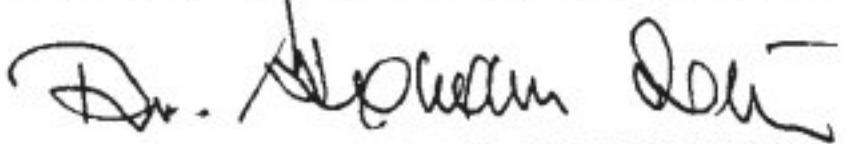
A most kilencvenhatodik évében levő Dr. Mosonyi professzor súlyos beteg. Idős és beteg emberek számára élet-értékü a Nemzet elismerése, (elkésztett elismerése) talán még fontosabb, mint azoknak, akiknek van még idejük, hogy arra várjanak. Betegsége ezúttal nem tette lehetővé, hogy személyesen résztvegyen azon a szégyenteljes díjkiosztáson, ahol neki, a forradalmi multjáért megbélyegzett, sokáig jogfosztott személynek, két, a Kádár-rezsímet hűségesen kiszolgáló "elvtárs" társaságában kellett volna várnia az elmaradó kézzszorításra és kellett volna tapasztalnia, hogy a köztársaság elnöke átadja ugyan a kitüntetések, azonban személyében a "Nemzet döntésé"-vel nem ért egyet, amelyet Ön ott kellően deklarált is.

Nekem és több vízmérnök barátomnak az a benyomásunk támadt, hogy az Ön által kifogásolt három személy megválasztása tudatos volt és ezzel is, mintegy kifejezésre akarta juttatni azt, hogy a vízmérnök professzor, a világszerte elismert szaktekintély épp oly deklasszált elem, mint az egykori, ma már csak reminiscenciákban létező kommunisták. Ez a "színjáték" lehet, hogy megfelel az Ön stílusának, számomra, a magyar vízmérnök számára ízlést-sértő komédia.

Az így "megszeplősített" kitüntetés-kiosztás igen furcsa színben tűnneti föl a mai magyar politikai és közjogi viszonyokat, ahol a köztársaság elnöke nem azonosul a Nemzet értékítéletével, hanem saját, egyéni meggyőződését képviseli, pontosabban vélhető, hogy valamilyen autodidakta, önmagát "környezetvédő"-nek kikiáltó csoport érdekeit.

Nagyon sajnálom, hogy Önt zavarnom kellett gondolataimmal, mi azonban, vízmérnökök, otthon és itt, szerte a világban aggódunk. Minket nem a politika és a hatalom, hanem a természeti tövények és azok hatása motivál és éppen ezért aggódunk, mert tudjuk, hogy a "nagy ár- és bel-víz" jönni fog és jönnie kell ahoz, hogy végre az értékek Magyarországon is a helyükre kerüljenek. Az a kár, hogy addigra már majd nem lesz otthon olyan vízgazda, aki hadrafogahtó lenne, joghatározatokkal meg nem lehet eredményesen védekezni a természetben, csak a bíróságokon.

Szíves válaszát várva maradok tisztelettel

Essen 2006 Március 18

/Dr. Ing. Kovács Lajos/